

ШКОЛАТА БТА

Стажантски бюлетин за БТА

В БТА 2023 година премина под знака на ремонтите

С тридесет нови електромобила, паркинг и панорамен асансьор ще изпрати 2023 г. Българската телеграфна агенция. Цялата юбилейна 125-та година премина под знака на ремонти и реконструкции.

Броени дни остават до официалното откриване на новия паркинг и пускането на външен асансьор в двора на агенцията. Ремонтът е финансиран по проект „Красива България“ на Министерството на труда и социалната политика и е на стойност 255 381 лв., от които 140 460 лв. са от бюджета на БТА.

Новият паркинг е върху площ от 1695 кв.м и ще е единствен за гостите и служителите на агенцията. Предвижда се в него да има две обособени зони с общ капацитет от 40 паркоместа - 23 за посетители и 17 за служебни автомобили.

Ще функционират три зарядни станции, а автомобилният парк ще бъде подменен с 30 електрически и девет хибридни автомобили. Електромобилите ще се използват от кореспондентите на БТА в страната.

Проектът предвижда пред сградата на агенцията да бъде изграден парк за почивка, а пространството ще бъде пешеходно.

По думите на генералния директор Кирил Вълчев „Голямата цел, която преследваме, е БТА да стане „зелена“ и да бъде едно от най-красивите лица на София. Искаме това „лице“ да бъде красиво, достъпно, защото пространството пред БТА сега е заето от автомобили.“

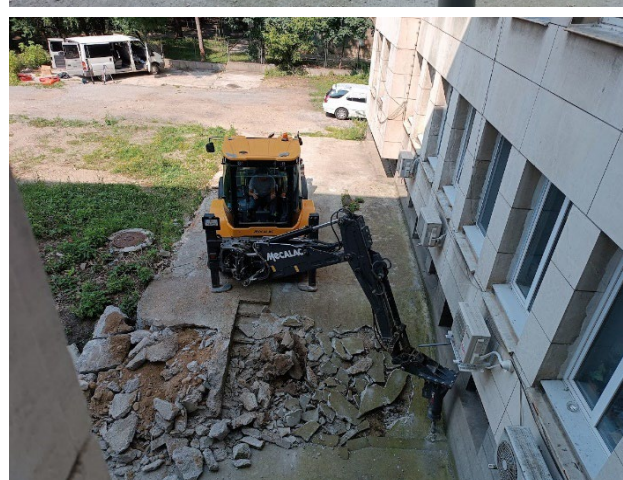
Ремонтната дейност на паркинга започна със събарянето на бившата печатна база /балон/, която освободи допълнителна площ от 300 кв.м.

На 26 юни 2023 г. бе направена първата копка и се даде начало на проекта. Присъстваха министърът на труда и социалната политика Иванка Шалапатова, областния управител Митко Михайлов, кметът на район „Средец“ Трайчо Трайков.

През октомври започна изграждането и на панорамния асансьор на североизточната фасада на сградата на БТА. Стойността му е 200 000 лв. и се планира да влезе в експлоатация до края на годината.

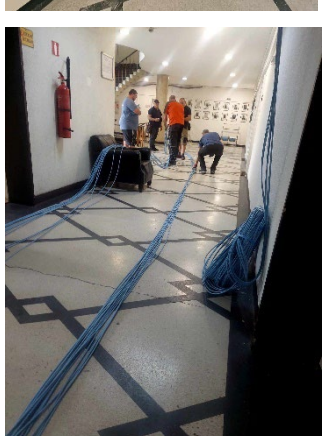
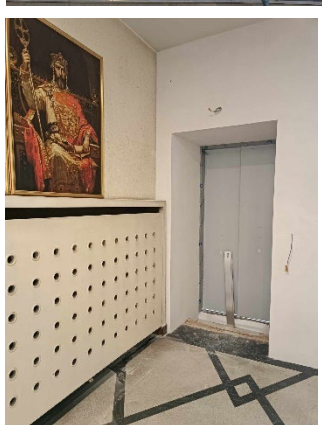
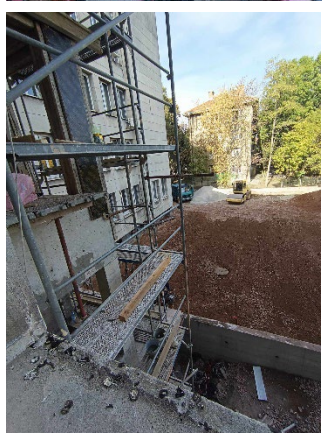
Асансьорът ще свързва всички надземни етажи и приземния такъв и ще осигури достъпна среда за хора в неравностойно положение. Ще може да се ползва, както от паркинга, така и от централния вход на сградата.

През 2023 г. беше подменена и цялата интернет мрежа в агенцията и започна реновирането на постройката на автотранспорта.

София (20 декември 2023) Тридесет нови електромобила на Българската телеграфна агенция се представят на официална церемония. Електромобилите ще подпомагат работата на репортерите и кореспондентите на националната новинарска агенция в София и в страната. В двора на БТА са изградени и три зарядни станции за електрическите автомобили. Белградчичкият епископ Поликарп освещава електромобилите.

Снимка: Владимир Шоков/БТА

Близо 10 000 пресконференции за 20 години раждат новини в Националния пресклуб на БТА в София

Теодора Трайкова,
стажант „Социални мрежи“

Осем нови национални пресклуба отвори БТА през 2023 г. – в Кърджали, Самоков, Смолян, Разград, Свищов, Перник, Петрич, както и в Одеса. 30 са Националните пресклубове на БТА в страната, като 27 от тях са в областни градове, а три в значими общински центрове – Самоков, Свищов и Петрич.

Извън страната БТА развива шест пресклуба – в Анкара (Турция), Босилеград (Сърбия), Букурещ (Румъния), Одеса (Украйна), Скопие (Република Северна Македония) и Тараклия (Молдова). Откриването им е продължение на политиката на БТА да има свои медийни средища във всички съседни страни, както и в държави с големи български общности.

Само за последните две години Агенцията разкри 21 нови пресклуба. БТА неотменно търси възможности за разширяване на обхвата на идеята на Националните пресклубове, като успя да създаде такъв и на борда на първия български военен научно-изследователски кораб „Св. св. Кирил и Методий“ по време на плаването му до Антарктида – от 27 декември 2022 г. до 2 май 2023 г.

„Тук се раждат новините!“

Първият пресклуб е отворен през 1991 г. в сградата на БТА в София. Намира се на 4-ия етаж, в залата използвана 31 години за събрания.

От 2003 г. започва да работи като напълно обновен „Национален пресклуб на БТА“, а близо десетте хиляди проведени пресконференции от 2006 г. се излъчват на живо в страницата на агенцията.

Идеята за изграждане на пресклубове на БТА, във всички основни географски точки в страната, е на Максим Минчев – генерален директор на БТА, който през 2003 г. отваря първия пресклуб на БТА извън столицата, а именно в старопрестолния Велико Търново. От откриването през 1991 г., за Националния пресклуб – София са работили: Милена Григорова, Евелина Стефанова, Георги Вучев, Николай Текелиев, Нора Попова, Цветана Калинина.

Нора Попова, ръководител на „Национални пресклубове“ /в ляво/, Николай Текелиев и Евелина Стефанова

Екипът, който днес се грижи за обезпечаване на всички събития и пресконференции в агенцията, са: Нора Попова – ръководител на отдела, Невена Попова, която се присъединява от началото на 2023 г. и Делян Капсъзов, който отговаря за озвучаването и техниката в двете зали на БТА – „Национален пресклуб“ и новата мултимедийна зала „МаксиМ“.

За бюлетина „Школата БТА“ те ни споделиха любопитни факти от живота на Националния пресклуб на БТА в София:

- Най-много проведени пресконференции за един месец – 85, за ден - 7.
- Най-кратка пресконференция - под две минути.
- Най-посещаваното събитие, с над 200 представители на медиите, е първата пресконференция на освободените от либийски затвор български медици.
- Най „вкусната“ пресконференция е на производители на продукти от птиче месо в отговор на истерията около птичия грип;
- Най-нестандартните посетители - двойка гълъби, присъединили се към пресконференция на правозащитна организация.
- „Щъркели“ също намират място в пресклуба, но не за гнездене, а за представяне на тестове за установяване на бременност.
- Кукери, представящи „Сурва“, успяват да прогонят духа на негативните новини.
- Директор на фирма-концесионер промива пред журналисти пясък в сито, за да покаже как се добива злато.
- Находки от знакови археологически обекти се показват за първи път в Националния пресклуб на БТА.
- Най „духовитата“ пресконференция е на сръбските музиканти от филма „Гуча“.
- Пресконференцията с най-висок емоционален магнитуд е на представители на антиправителствени протести в присъствието на група антипротестиращи през 2013 г.
- Организаторите на почти всички протести и стачки през последните 20 години представят мотивите за недоволството си в Националния пресклуб на БТА.
- Най-странни причини за отмяна на пресконференции – участници в пресконференции пристигат в точния час, но в различен ден; други не успяват поради лоши метеорологични условия, а трети са арестувани или отведени за разпит.
- Точно 75 стъпала водят до залата на последния етаж на БТА както за модно дефиле или боксьорски кантар, така и до предизборен център или кино прожекция.
- Най-„усмихнатото“ медийно събитие за 2023 г. е на Нургюл Салимова, която дава първата си пресконференция след прибирането си в България, посветена на успеха ѝ на Световната купа по шахмат в Баку.

Архивът на Националния пресклуб на БТА съхранява памет за всички събития, вълнували българското общество през последните 20 години

Красимир Христов: в БТА темпото е високо

От 2014 г. технически обслужвам Националния пресклуб на БТА-София. Моята цел е всеки клиент да си тръгне доволен от пресконференцията, която е дал.

Работата с техника е стресова, проблемите са неизбежни, но винаги успяваме да ги преодолеем. Техниката ми е страст, затова непрекъснато уча, чета и разширявам познанията и уменията си.

Живеем в свят, който се развива изключително бързо и ако не се движим с неговата скорост ще изостанем.

В БТА темпото на навлизане на новостите е голямо, което улеснява работата на служителите, но изисква непрекъснато адаптиране и учене. В свободното си време майсторя разни неща. Часовникът над вратата в Пресклуба е направен от мен. Много се гордея с него. Изработих го от стар лаптоп и монитор. Използвах за дизайна на екрана му зелен цвят, защото човешкото око има най-добра чувствителност към него. И до днес отчита времето в точност до секунда.

Когато по време на COVID-19 пандемията, започна масовото използване на платформата Zoom, възникна проблем по време на пресконференция. В нея се включваха участници от различни точки на света и у нас. Беше много важно да се осигури възможност от озвучителната система в залата, всеки един от журналистите да може да задава въпрос на участниците в Zoom-срещата, а не да се използва водещият на

събитието като посредник. Успях да се справя с предизвикателството в движение. Такива малки неща ме радват. Да знам, че мога да бъда полезен. След толкова години в агенцията имам слабост и сантимент към нея. Тук открих приятели, приятна работна среда и възможност да се развивам в областта, която харесвам.

В БТА постъпих през май 1982 г. Главен директор тогава беше Боян Трайков. За позицията разбрах от познат в техническата дирекция. Преди да започна работа преминах обучение по машинопис, а останалото научих в процеса на работа.

Тогава отделът работеше 24 часа. Редакторите следяха събитията в чужбина и създаваха текстове, които се предаваха към радиото, телевизията и абонатите на БТА.

Моята задача беше да препиша тези текстове на телексна машина, да ги предам към перфолената и след това в друго устройство, което ги дешифрира и изпраща към телефоните и телеграфните линии. Същото така следях за грешки в апаратурата и консумативите им.

БТА винаги ме е карала да се чувствам свободен, работата ме прави щастлив. Агенцията се превърна в мой втори дом. В последните години забелязвам рязко подмладяване на екипите и е много важно днес да има приемственост. Да бъдат предавани тънкостите на работата, а не всеки де търси и да открива всичко отначало.

Евелина Стефанова: Моята 40-годишна история в БТА завърши в Националния пресклуб

Евелина Стефанова е родена през 1953 г. в Кюстендил. Завършва Българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ с втора специалност английски език. Постъпва на работа в БТА на 1-ви ноември 1977 г. и продължава до пенсионирането си през 2017 г. Работи в различни отдели - дългогодишен коректор на сп. ЛИК, коректор в Международна редакция, репортер в отдел „Информация за чужбина“, редактор в списание „Шампиони“ и част от екипа на Национален пресклуб на БТА. Съпруга на Стефан Марков, един от най-значимите български художници и автор на илюстрирани издания на агенцията, с множество награди от изложби у нас и в чужбина.

Постъпих в БТА след конкурс през 1977 г., който включваше редактиране и коригиране на текстове с различен тип грешки.

Конкурсите по времето на главния директор Лозан Стрелков бяха сериозни, за репортерите - в няколко тура и изискваха минимум два езика. Конкуренцията беше голяма. За агенцията и за това че търсят хора, разбрах случайно.

Преди това за няколко месеца работих като учителка, но усетих, че това не е моето призвание. Назначиха ме за коректор в седмичните издания. Стефан Продев беше мой ментор и началник. В периода, в който започнах, имаше много работа в четирите седмични издания – „Наука и техника“, „Паралели“, сп. ЛИК и „По света“.

Налагаше се да четем всичко по три пъти, защото списанията излизаха първо на хартиена шпалта, на филм и след това ревизия преди печат. Въпреки че работех и в събота, работата много ми харесваше. Агенцията се нуждае не само от редактори, но и от коректори. Именно те носеха голямата отговорност изданията да се отпечатани технически коректно и най-вече грамотно.

След три години работа в изданията през 1980 г. станах коректор в отдел „Международна информация“, където работих до 1996 г. Тогава започнах като репортер в „Информация за чужбина“. Този отдел ми даде много, не само че бях репортер и отразявах събития, но именно там ме научиха да създавам добри материали по сериозни и тежки теми. През 1998 г. станах редактор в списание „Шампиони“, а през 2000 г. постъпих в Националния пресклуб на БТА. В агенцията натрупах сериозен трудов стаж, от коректор, през различни отдели и позиции, които ме научиха да работя екипно и с различен тип информация. Агенцията ме срещна с невероятни професионалисти, които се превърнаха в мои приятели.

Оставам с прекрасни спомени от БТА. Редовно след „слагането на чертата“ - така се наричаше приключването на емисията в 22,30 ч., в стаята на заместник главните редактори правехме купони. В агенцията се организираха балове, маскирахме се, играехме, разказвахме си вицове и се забавлявахме. Лозан Стрелков обичаше да е близо до служителите си, да бъде не само техен ръководител, но и приятел, затова и често се веселеше с нас, това беше най-хубавият период в агенцията за мен. От Стрелков разбрах, че е много важно ръководителят да е внимателен с всички, да знае какво се случва в агенцията, да обича хората и да се грижи за тях. Беше строг, но справедлив, държеше на спазването на правилата. Той даде началото на развитието на агенцията.

В годините на голямата инфлация, в периода на ръководството на Милен Вълков, имаше месеци, в които ни плащаха с неща от първа необходимост. Раздаваха ни препарати за пране и подобни битови стоки. Преминахме през много както хубави, така и по-трудни моменти.

„Добра диагноза“ е метафората, с която мога да опиша БТА. Едно приятно място, където идвах с удоволствие и много харесвах. За да бъде един човек добър в това, което прави, трябва да го обича, да е стриктен и отговорен. Работата тук изисква бързина, но много по-важна е достоверността на информацията, защото БТА е преди всичко авторитет.

Като информационен институт агенцията заема своето важно място и е необходимост за обществото. Тя е и школа, защото подготовката на младите журналисти е важна и въпреки че работата на терен учи на много, по-лесно и полезно е, когато има човек, който да те насочи, обучи и помогне в развитието. Затова и подкрепям връщането на стажантската програма и обученията в агенцията. Тя ще подготвя следващите професионалисти в журналистиката.

Надежда Филипова: Журналистиката е и мисия, и занаят

Деян Милков, стажант МИНФ

Надежда Филипова е родена в Пловдив. Започва работа като преводач в английската емисия на БТА още като студентка в четвърти курс на Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Дипломира се като магистър по английска филология и остава да работи в агенцията. Над 30 години е преводач, редактор, главен редактор и директор на дирекция „Информация за чужбина“.

Започнах работа в БТА точно, когато въвеждаха компютрите. Връщайки се назад във времето всичко ми се струва толкова нереално. Все още нямаше интернет, мрежи, електронни пощи. Носехме материалите, които бяхме превели, на диск в съседната стая.

Преди да започна самостоятелно да работя ми четяха текстовете за превод на глас. Спомням си, че веднъж трябваше да отразя „София филм фест“, но никой не се беше сетил да вземе брошура или програма. В текста се спомнаваше филма „Криминале“ - Pulp Fiction на английски) на Куентин Тарантино, това съм запомнила. Мислих си как да превода заглавието на български, защото нямаше къде да проверя, веднага, в онзи момент, и измислих нещо. Сега се чудя как сме работили така, без Интернет. Ползвахме едни безкрайни справочници за фирми, хора, с какво ли не. И всичко това

на хартия. Ровехме се в енциклопедия Британика за всяко нещо, в библиотеката на агенцията. А сега вече е толкова лесно.

Технологичната промяна от тогава е голяма. Огромна! Наистина, с такава скорост се развиват технологиите, че на човек свят му се завива. Освен това информацията те залива, намиращ всичко мигновено. Когато започнах работа в БТА бях последна година в университета и специализирах превод на нехудожествена литература. Една от моите професори имаше контакт с агенцията и ми каза, че се търсят хора. Явих се на изпит и ме взеха. В „Информация за чужбина“ превеждаме в обратна посока, от български на английски език. Пишем за България, информираме света за нас. Търсим баланс между дневния ред на страната и дневния ред на света. Не превеждаме всичко, защото понякога историите, които много ни занимават тук, на фона на дневния ред на света, изглеждат незначителни. Често са и непонятни и трябва усилие да обясниш. Отразяваме всички големи и значими събития, които се случват тук, които са важни в политиката, в икономиката. Пишем много за култура, искаме да се знае за българската култура и изкуство.

Надежда Филипова (седнала отпред) с голяма част от екипа на Информация за чужбина, в необичайна обстановка. На снимката са още Николай Зъбов (отпред ляво), а на втори ред, от ляво надясно са Момчил Русев, Йоанна Воденова, Димитрина Солакова, Калоян Васев, Десислава Тончева, Любомир Гигов и Константин Карагъзов. Стара планина, недалеч от с. Зверино, юли 2023.

Да оглавявам „Информация за чужбина“ в БТА е истинско предизвикателство за мен. Нужно е да си подреден, а аз съм малко хаотична. Трябва да си в час за всичко, което се случва. Да следиш емисиите, да знаеш какво става в страната и навън, кой как е реагирал, на кого каква

му е позицията. В същото време има и административни задължения, които на мен не са ми силата и много се боря с това. Отчети, докладни, координиране и така нататък. Има хора, на които им идва отвътре. Със сигурност аз не съм от тях, но работя върху себе си.

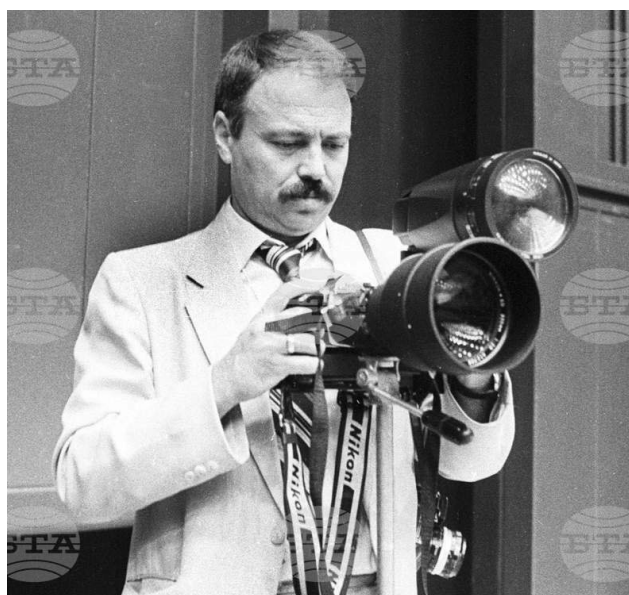
За мен превода е истинската страст. С колега си говорехме за това дали се чувстваме повече преводачи или журналисти. Със сигурност работата ми тук е много по-интересна от чистият превод, защото, някак си, пишеш история на чужд език, не просто превеждаш. С този технологически бум, няма да се учудя, ако скоро изкуственият интелект измести хора и в журналистиката и в превода. Но нека бъдем оптимисти: да кажем, че ще ни помага, а не, че ще ни измести.

В нашата работа фактите са всичко – и сериозните източници. Не се доверяваме на слухове, колкото и да е изкушаващо. Ако човек има силен импулс да изкаже лично мнение, в агенционната журналистика ще му е малко трудно. Би могъл да каже всичко, но трябва да е чрез факти. Може би ще е интересно да кажа, че нашите правила ограничават използването на прилагателни. Не се очаква от нас да излезем и да кажем този е крив, онзи е прав, да заемаме страна.

Винаги казвам, че нашето е занаят, а занаятът се учи. В началото е трудно, после като се правят промени е трудно, но научаемо. Когато БТА въведе правилата за време за отразяване, снимане на събитие и т.б., беше трудно, но сега всички се справят. Просто се научаваш: да работиш бързо, да задаваш въпроси, да снимаш, да структурираш дописките и т.н. Не е като да си роден с някакъв талант и ако го нямаш, не ставаш. Мисля, че въобще не е така. Разбира се, че има и елемент на мисионерска работа, който се вижда особено когато журналистът трябва да се бори, за да отстоява истината, прави разследване, рискува живота си, за да информира хората, да отрази военен сблъсък или природно бедствие, но отвъд това ежедневната работа е занаят и ако човек има желание, се научава.

Стефан Тихов – носител на най-голямата награда в историята на българската фотожурналистика

Годината е 1972 г. Тя донася на фоторепортера на БТА Стефан Тихов най-голямата награда в историята на българската журналистика на световния фотоконкурс World Press Photo 1973 г.. Същата година БТА го изпраща като специален фоторепортер във Виетнам и така става първият български фотограф, отразяващ конфликта.

Наградената снимка е направена във Виетнам, в разгара на войната със САЩ. Тихов остава там 55 дни.

Веднъж журналистите са въведени в зала, в която заварват петима американски войници. Млади момчета в затворнически костюми. Лицата им са бинтовани. Вижда се, че са тежко ранени. Самолетът им бил свален с ракета. Българинът вдига апарата и кадърът, който се запечатва на лентата, печели трета награда на най-престижния фотоконкурс „Уърлд пресфото“ - 1973 г. - в Амстердам и златен медал на изложбата „Интерпресфото '72“ в София.

Първото отличие печели прочутата снимка на голите виетнамски деца, които бягат от подпаленото им с напалм село. Направена от репортер на АП.

След 1989 г. Тихов се преселва в Израел. Дълги години работи като нощна охрана на една от внушителните стъклени сгради на крайбрежната улица в Тел Авив.

Снимките на Стефан Тихов

На 17 август е роден оперният певец Никола Гюзелев (1936 - 2014).

През 1958 г. Никола Гюзелев завършва Художествената академия със специалност живопис. От 1955 г. започва да учи пеене при оперния певец Илия Йосифов (тенор), а от 1960 г. - при баритона Христо Бръмбаров. Докато следва, участва като солист в Академичния хор „Георги Димитров“ и в Ансамбъла за песни и танци при МВР. От 1960 г. е стажант, а от 1961 г. е редовен артист в Софийската народна опера, където прави своя дебют на 27 юни 1961 г. с ролята на Тимур в операта на Джузепе Верди „Турандот“. В репертоара си в Софийската народна опера, където пее до 1993 г., има над 70 роли. През 1968 г. за пръв път участва в постановка на сцената на театър „Реджо“ в Парма в Италия с ролята на Атила от едноименната опера на Джузепе Верди, а през 1994 г. той е удостоен в Парма с наградата „Златен Верди“

за изключителни постижения и принос в оперното изкуство. През годините е пял на големите оперни сцени в Европа, Северна и Южна Америка, Япония. През 1994 г. започва да се занимава с педагогическа дейност, като през 1994 - 1996 г. Никола Гюзелев е директор на Българската академия за изкуство и култура „Борис Христов“ в Рим, където подготвя два курса млади таланти певци. Дарбата му на художник е реализирана в десетки негови картини с маслени бои, скици с молив и темпера, автопортрети, семейни портрети и рисунки на приятели. Никола Гюзелев е носител на множество награди. Той е лауреат на Димитровска награда (17 юни 1966). Носител на орден "Георги Димитров" (август 1986), на наградата "Златна муза" на едноименната фондация (1996), на орден "Стара планина" първа степен (24 септември 1996), на Почетна награда на Международната академия на изкуствата в Париж, Франция (8 януари 1998). Удостоен със званието „Доктор хонорис кауза“ на Българската академия на науките (26 октомври 2009). На 20 май 2014 г. посмъртно е удостоен с наградата „Златен век“ огърлие на Министерството на културата за изключителни заслуги и принос в развитието на българската култура. През 2016 г. по случай 80-годишния му юбилей летният театър в Павликени и площад в София са кръсвени посмъртно на негово име. Същата година в Българската академия на науките в сътрудничество с фондация „Никола Гюзелев“ е учредена Международната награда за оперно и изобразително изкуство „Никола Гюзелев“.

София ,1 май 1981 г., Манифестация по случай 1-ви май, международен Ден на труда.

14 март 1963 е учредена Българската федерация по кану-каяк.

За поставяне на начало на кану-каяка в България се смята 1924 г., когато Българският народен морски стовор внася от Германия две спортни лодки русалки - "каяци". През 1954 г. е проведено първото републиканска първенство по кану-каяк на България.

На снимката: XIII Световно първенство по кану-каяк – София 1977 г. Финал четириместен каяк - 500 метра жени, с участието на отбора на България.

Втори съвместен българо-съветски космически полет.

В 18:03 ч. в Космоса е изведен "Союз ТМ-5" с тричленен екипаж: командирът на полета Анатолий Соловьев, бордният инженер Виктор Савиних и българският космонавт-изследовател Александър Александров (втори български космонавт). На 9 юни 1988 г. корабът се скачва с космическата орбитална станция "Мир". Полетът на „Союз ТМ-5“ продължава 9 дена и 20 часа, през което време са извършени 56 успешни научни експеримента, включително изпитване на български храни за космонавти, с 9 уникални прибора, разработени и създадени изцяло от български учени и специалисти по програмата „Шипка“. Полетът продължава до 17 юни 1988 г., когато в 14:20 ч. тримата космонавти се приземяват успешно в Северен Казахстан.

Традициите водят гости в Разлог

Симона Бабалийска

Традициите водят гости в Разлог, а заедно с местата за отдих и чистия въздух, градът и околните населени места извоюваха мястото си сред предпочитаните туристически дестинации, разказа за БТА директорът на Исторически музей – Разлог д-р Христина Манова.

Историческият музей в града предизвиква интерес сред на гостите на Разлог, а от културния институт отчитат ежедневен интерес от посетители от цялата страна и от чужбина. Това, което ги привлича, е възможността да се потопят във възрожденската атмосфера, която посреща посетителите още от входа на сградата на музея, разказа д-р Манова.

Засиленият интерес към културния обект, в който се съхранява историята на Разложкия край, но и духа, който и до днес носят местните хора, става причина в града да бъде открит нов музейен обект, посветен именно на традициите, ревностно пазени от жителите на Разлог.

В края на октомври официално бе открит

„Музей на разложкия чауш“, но пътят до реализиране на този проект започва преди месеци, разказа директорът на Исторически музей – Разлог. През лятото на тази година община Разлог финансира ремонт на една от най-старите къщи в града – Патокова къща, наречена на Костадин

Патоков, който в миналото е бил кмет на Разлог и общински съветник.

Къщата има дългогодишна история като музейен обект – през 80-те години на миналия век в нея е била подредена музейна експозиция, свързана с тогавашния период и политическите нагласи. Впоследствие е ползвана за детски център. Днес отново отваря вратите си за посетители след ремонт като част от сградния фонд на Исторически музей – Разлог, разказа д-р Христина Манова. Все повече туристи, които идват в Разлог заради спокойствието, което предлага градът и околните села, обръщат внимание на местните традиции. Именно това е сред причините Патокова къща да бъде реставрирана и в нея да бъде подредена музейна експозиция.

Празниците, които местните хора ревностно пазят и честват, продължават да привличат все повече туристи, сподели д-р Манова. Според нея повишеният туристически поток се наблюдава през последните няколко години, когато и се възобновяват и честват в по-голяма степен българските празници. Атрактивността на местните традиции е точно това, което привлича българския посетител. Много важно за него е да дойде, да види старите традиции, да опита домашната храна, да се докосне до гостоприемството на местните хора. Директорът на ис-

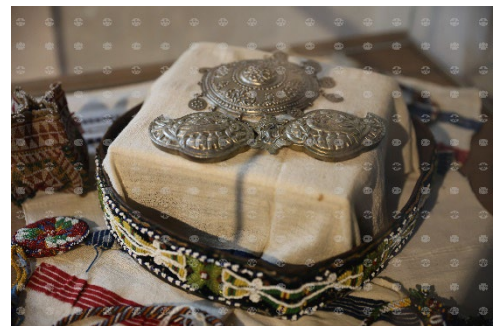

торическият музей в града разказа, че във всички музейни обекти се стараят посетителите да бъдат все по-близо до реалистичната картина и да могат да участват в събитията по интерпретиране на традициите. Патоковата къща е точно този музей, в който се помещават традициите в Разлог от Бъдни вечер до Георгиевден. Тук са представени емблематичните празници, запазили своята първобитност и автентичност. В този музей посетителят ще има възможност да се облече като разложки чауш, ще може да преобрази в традиционно облекло, ушито за целите на музейния комплекс. Целта на музея е туристите да могат дори да се разхождат по града с носия и празнични одежди, за да

се почувстват като част от традицията.

Традиционният кукерски фестивал в Разлог, наречен Старчевата, е „короната“ в празничната програма на местните хора, затова и заема значителна част от постоянната експозиция в новия музей, разказа д-р Христина Манова.

Тази традиция се развива, а празникът привлича все повече посетители от различни краища на

страната. Интерес не липсва и от страна на чуждестранните посетители. Старчевата събира всички махали, които са седем на брой, хората се обличат празнично и преминават през центъра на града, като по този начин се прогонват злите духове и се посреща Нова година.

В пъстрото шествие участват конкретни персонажи, сред които първият ерген и мома, а звънът на чановите, които „дрънкат“ чаушите (кукерите), облечени в красиви кожи, с характерните конусовидни „шапки“, оглася всяка година на 1 януари целия град.

Според директорът на музея в Разлог хората все повече обръщат внимание на миналото, до корените, и искат да се докоснат от тези традиции, които са се съхранили във времето.

Туристите „бягат“ от ежедневието и се потопяват в историята на възрожденското място, каквото е град Разлог, допълни директорът на музея.

Съчетанието от минерални извори, чист въздух и близостта до планината води все повече туристи в този край, посочи д-р Христина Манова. Това показва, че Разлог е жив град и туристически център, какъвто искаме да бъде, допълни тя.

През ноември БТА подписа договор за партньорство с Асоциация „Българска книга“ (АБК) по повод 50-то юбилейно издание на Софийския международен панаир на книгата.

„Ние подписваме договора с БТА като колос и, бих казала, стълб на медийната грамотност в България, на една грамотна, компетентна журналистика“, каза на подписването Десислава Алексиева, председател на Управителния съвет на АБК.

БТА пое ангажимент за пълно отразяване на Панаира на книгата.

„БТА ще отразява всички представяния на книги, ще отразява съпътстващия детски литературен фестивал за деца и младежи. Не само с една информация в началото и една в края. Ще отразяваме всички събития на всеки от панаирите, организирани от АБК. Идеята е да публикуваме такива информации не само по време на самия панаир, а всяка седмица поне по един материал, свързан с дейности, събития на асоциацията“, каза на пресконференцията Кирил Вълчев, генерален директор на БТА.

Юбилейното издание на Панаира на книгата се проведе от 5 до 10 декември в НДК. В него участваха над 170 издателства с най-новите и популярни издания за деца и възрастни, в над 100 000 заглавия, съобщиха организаторите от асоциация „Българска книга“ (АБК). Специално за изложението БТА отвори Национален пресклуб на Софийския международен панаир на книгата, както и свой щанд.

БТА партньор на Панаира на книгата

Специално за изложението БТА отвори Национален пресклуб на Софийския международен панаир на книгата, както и свой щанд.

На него бяха представени двата тома „Лични свидетелства“ и „История на БТА (1898 - 2023)“ от трилогията по случай 125-ата годишнина на агенцията и последните броеве на тематичното списание ЛИК.

София (10 декември 2023) Юбилейното 50-о издание на Международния панаир на книгата се провежда в Националния дворец на културата (НДК). Представяне на ноемврийския брой на списание „ЛИК“, посветено на Алеко Константинов. На снимката (от ляво надясно): писателят доц. Йордан Ефтимов, директорът на дирекция ЛИК в БТА и медиен експерт доц. Георги Лозанов и отговорният редактор на списание ЛИК Яница Христова. Изданието е посветено на 160-ата годишнина от рождението на писателя и общественик Алеко Константинов. Снимка: Цветомир Петров

В рамките на панаира асоциация „Българска книга“ връчи и годишните награди за книгоиздаване „Златен лъв“, която до 1912 г. носи името „Бронзов лъв“.

Критериите, по които се оценяват номинираните издателства, са полиграфическо изпълнение, качество на текста и принос към националната култура. От 2009 г. се връчват по две награди – за „Най-добър издателски проект“ и за „Издателски проект с най-голяма обществена значимост“.

София (5 декември 2023) Тази вечер се връчват наградите „Златен лъв“. На събитието присъстваха и бивши председатели на Асоциация българска книга (АБК) - Никола Кицевски,

Дамян Яков, Веселин Тодоров, Раймонд Вагейнщайн и Игор Чипев. Те бяха наградени с почетни грамоти от министъра на културата Кръстю Кръстев. Грамота получи и настоящият председател на АБК Десислава Алексиева. Снимка: Благой Кирилов

През 2023 г., за "Най-добър издателски проект", беше отличена книгата „Острови“ на авторите Лиляна Дворянова и Емилия Дворянова на издателство „Изток-Запад“. Бяха присъдени и четири отличителни грамоти за финалистите в категорията. "Етюд-и-те на София: 24 часа" от Иван Шишиев и „Приказки на Шехеразада" от Светослав Минков от издателство „Колибри“, както и „Сбогом, и стой на студено" от Робърт Фрост и „Мишките отиват на опера" от Мария Донева от издателство „Жанет 45“.

Наградата за „Издателски проект с най-голяма обществена значимост“ бе спечелено от издателство „Сиела“ за романа „Рана“ от Захари Карабашлиев.

В рамките на Софийския международен панаир от 2013 г. се провежда и международен литературен фестивал. Идеята на организаторите тогава е той да е ежегоден и да се превърне в най-представителния литературен форум у нас, на който да се канят автори от всички страни с различен регионален акцент. Фокусът на първото издание са Балканите.

Тазгодишното издание е под мотото „Създаваме истории. Създаваме история“ и е с фокус скандинавските литератури.

Традицията на международните изложби на книгата в София започва през декември 1967 г. с разпореждането на Министерския съвет на Народна република България „За организиране на Международната изложба – панаир на книгата“.

С падането на политическия режим форумът „Международна изложба на книгата“ спира да се провежда.

Подновяването му е през 1993 г., когато се учредява Асоциация на българските книгоиздатели, по-късно Асоциация „Българска книга“. В нея се включват около 100 български държавни и частни издателства. Целта и е да защитава издателската дейност и да работи за по-добри условия за книжния сектор. В следващите издания на книжните панаири Асоциацията е активен, а след време и основен организатор.

Досие: Независимостта на България

Пролетина Гяурова

С обявяването на Независимостта, Българската държава отхвърля политическата и финансовата си зависимост от Османската империя, която е наложена според Берлинския договор от големите европейски държави.

На 22 септември 1908 година Независимостта на България е провъзгласена. Българският княз Фердинанд прочита манифест в църквата „Св. Четиридесет мъченици“ в старопрестолния град Търново и приема титлата „Цар на българите“, а България е обявена за царство.

Провокирано от опасения за колективни действия на Великите сили спрямо България, българското правителство взема окончателно решение относно Независимостта на 16 септември. В навечерието на 22 септември княз Фердинанд пристига от Виена с яхтата „Хан Крум“ край Русе. Заедно с цялото правителство тръгват с влак от Русе към Търново. По време на почивка на гара „Две могили“ премиерът Александър Малинов написва Манифеста, с който България ще бъде обявена за независима държава, а под него се подписват, както Фердинанд I, така и всички министри. На гара „Две могили“ днес има историческа плоча.

Манифест

„По волята на незабавния цар-освободител, великият братски руски народ, подпомогнат от добрите ни съседи, поданиците на Негово Величество румънския крал, и от юначните българи, на 19 февруарий 1878 година (се) сломиха робските вериги, що през векове сковаваха България, някога тъй велика и славна. Оттогава до днес, цели тридесет години, българският народ, непоколебимо верен към паметта на народните дейци за своята свобода и въодушевяван от техните завети, неуморно работи за уреждането на хубавата си земя и създаде от нея под мое ръководство и основа на о' бозе почившия княз Александър държава, достойна да бъде равноправен член в семейството на цивилизованите народи. Винаги миролюбив, моят народ днес копнее за културен и икономически напредък; в това отношение нищо не бива да спъва България; нищо не трябва да пречи за преуспяването ѝ.

Такова е желанието на народа ни, такава е неговата воля. Да бъде според както той иска. Българският народ и държавният му глава не могат освен еднакво да мислят и еднакво да желаят. Фактически независимата ми държава се спъва в своя нормален и спокоен развой от едни узи (вериги – бел. съст.), с формалното разкъсване на които ще се отстрани и настаналото охлаждане между България и Турция. Аз и народът ми искрено се радваме на политическото възраждане на Турция; тя и България – свободни и напълно независими една от друга, ще имат всички условия да създадат и уячат приятелските си връзки и да се предадат на мирно вътрешно развитие. Въодушевен от това светло дело и да отговоря на държавните нужди и народно желание, с благословието на Всевишния прогласявам съединената на 6 септемврий 1885 година България за независимо Българско царство и заедно с народа си дълбоко вярвам, че този ни акт ще намери одобрението на великите сили и съчувствието на целия просветен свят.

Да живее свободна и независима България! Да живее българският народ!“ Международно признание. След обявяването на Независимостта елитът на българското общество насочва вниманието си към признанието на акта на международно ниво. Интересът към причината и евентуални последствия за България е голям. Османската империя признава Независимостта на България, а след нея признаване идва и от Великите сили през април 1909 година. Държавата възвръща международния си авторитет и става пълноправна на останалите.

ОТ ЕМИСИИТЕ НА БТА

Виена, 22-й Септември /„Корбюро“. „Винеръ Тагблатъ“ казва, че прокламирането на независимостта на България е едно формално потвърждение на положението на нещата. Немогащ още да се предвидят последствията, нъ дипломатическите кръгове въ Виена са наклонни да вярват, че Турция няма да обяви война. „Цайтъ“ мисли, че българския народъ още отъ създаването на княжеството истъкна като единъ здравъ елементъ, който благодарение на една упорита работа укрепна до толкова щото сполучи да образува отъ своята страна една отъ най-добре организирани държави на Балканите. Убедени въ своето право, българите оставиха на заденъ планъ международното право. „Цайтъ“ верва, че мира нема да бжде нарушенъ. „Найе-фрайе-пресе“ тоже говори за прокламирането на независимостта на България и забълеза, че Портата и да гледа само собствените си интереси, ако не бжде увлечена отъ страстите, ще види че тя нищо друго не губи отъ независимостта на България освенъ едно съюзерство на име което тя отдавна е изгубила по силата на Санъ-Стефанския както и на Берлинския договоръ и най-после вследствие революцията въ 1885 г. Европа ще чака съ напрегнато внимание решенията, които ще се взематъ въ Цариградъ където – има се надежда – благоразумието ще възпре насилническите постъпки. Всяко проливане на кръвъ е излишно понеже между европейските сили няма да се намери нито една, която може да помисли да възвърне България подъ зависимостта на Портата безъ да държи сметка за станалото: Една такава война нема да има нито политическа, нито практическа целъ.

Лондонъ, 23-й Септември, „Райтеръ“ – Управляющия българското дипломатическо представителство е ообщилъ на министерството на външните работи обявяването на независимостта на България. Той е прибавилъ, че неговото правителство не желае война, защото намеренията му са искрени миролюбиви.

На 22 септември 2021 година, за Българската телеграфна агенция, Марина Петрова – кореспондент на БТА за Велико Търново, споделя информация за непоказвани до тогава документи на Военноисторическия архив. Документите разкриват нагласите на българите преди обявяването на Независимостта.

Велико Търново, 22 септември /Марина Петрова, БТА/

Непоказвани документи от фонда на Военноисторическия архив разкриват нагласите на българите преди обявяването на Независимостта в Търново. Документите са от Фонда на Централно доброволческо дружество „Сливница“, организацията на участниците в Сръбско-българската война, съхраняван в Държавния военноисторически архив, каза за БТА директорът на архива във Велико Търново Светлин Радев. Документите се съхраняват в една и съща архивна единица и представляват телеграма и възвание, изпратени на 22 септември 1908 година в Търново от членовете на организацията.

Текстът на Възванието към българския народ започва с историческо въведение и с коментар спрямо отношенията с Турция. На финала на Възванието, писан преди обявяването на Независимостта, се казва: „Да живее независимото българско царство, да живее негово величество българският цар Фердинанд, да живее българският народ и неговата храбра армия, която е готова да даде отпор на ония, които биха завидели на нашето независимо царство и се опитат да го нападнат“. Възванието е подготвено, написано и прието преди обявяването на Независимостта, без хората, които са го подписали да знаят, че този акт ще бжде обявен. Членовете на дружеството приемат документа и едва тогава разбират, че Независимостта е обявена, че царят е в Търново и веднага го изпращат в старата столица. Доказателство за това е телеграмата, с която той е съпроводен от София до Търново.

Първият подпис, поставен под Възванието е на генерал Дечко Караджов – един от големите генерали в Българската армия, участник в Руско-турската война, поборник, завършил първия випуск на Военното училище, един от пълководците, водели българската армия при Гургулят, човек с много сериозна биография. Според Светлин Радев, това илюстрира нагласата и очакванията на тази общност от български мъже, участвали във войната, за развитието на България. От Възванието и от текста на телеграмата се вижда, че членовете на това дружество, които са били представителна част на българското общество, са очаквали обявяването на Независимостта, като естествен процес – от Освобождението, през Съединението, та до Независимостта.

Телеграмата, изпратена от тях на 22 септември от София до Търново е адресирана до Негово царско височество Фердинанд и в нея се казва, че към царя са съсредоточени погледите на целия български народ от прокламирането от него дело, а членовете на доброволческото дружество изразяват безпределната си радост от този тържествен акт. Идеята на това Възвание изцяло се покрива с очакванията им, затова той бива титулуван цар, преди още да е провъзгласен за такъв, посочи Радев. Поради това в пазения документ има уточнение, което сочи: „Когато официалното Възвание беше готово, се получи известие от Търново за официалното обявяване на България за независимо царство и за наименованието на княза с титлата цар“.

Във Военноисторическия архив има много документи, които макар и косвено са свързани с обявяването на Независимостта на 22 септември 1908 година, разказа още директорът на архива. Част от тях са били предмет на изследвания или са представяни в изложби, други все още очакват да се сдобият с публичност. Интересен документ е заповед на Пета Дунавска дивизия чрез телеграма на военния министър ген. Данаил Николаев по случай провъзгласяването на Независимостта, както и рапорт до ген. Назлъмов за взетите от турските власти мерки след обявяване на Независимостта. Заповед по военното ведомство с рескрипт на цар Фердинанд за приемане на шефството на 18-ти и 20-ти Търновски пехотни полкове от царя и княз Кирил месец след провъзгласяването на Независимостта, също е част от богатия фонд на Военния архив, свързан с историческия акт за обявяване на Независимостта на България.

22 септември започва да се чества като празник първо от търновци още през 1909 година. Там се провеждат първите тържества, посветени на Независимостта, които отговарят на значимостта на събитието. Празненството включва молебен в националната светиня „Св. 40 мъченици“, празненства на Царевец и посещения на височайшите гости – цар Фердинанд I, царица Елеонора, принцовете Борис Търновски и Кирил Преславски, както и членовете на Министерския съвет, на Преображенския манастир.

През 2024 година се навършват 116 години от едно от най-големите постижения на българската дипломация. Независимостта е символ на обединеност, затова датата 22 септември трябва да се помни и да не се забравя. В наши дни се отбелязва тържествено в цялата страна, за да крепи българското съзнание, но Велико Търново е център на национално честване. От години на гара „Трапезица“ се организира историческа възстановка, която пресъздава посрещането на княз Фердинанд и министрите от кабинета на Александър Малинов.

Две млади европейски надежди в година на проекти за БТА

Гавраил Гавраилов

Изминаващата 2023 година премина задъхано в БТА. Сред множеството промени и ремонти се проведеха и първите две обучения на млади журналисти по теми от европейския дневен ред.

Сред отличилите се в този конкурс са две млади дами от нюзрума на агенцията. Едната работи в МИНФ и използва активно немски и английски език, а другата отговаря за новините от област София във ВИНФ.

Свързва ги успешното им участие в обучението на родна земя и перспективата да отразяват темите от европейския дневен ред на най-високо равнище. И освен това те почти едновременно започват своята кариера в БТА в последните дни на 2022 г.

Година по-късно правим равносметка за техните впечатления от участието им в проекта, какви нови умения и впечатления са добили и как ги използват.

Николета Василева е завършила журналистика в УНСС. Започва професионалния си път на журналист при Ники Кънчев в „Дарик“. Сега следва магистратура в НБУ и я съчетава с работата си като младши репортер в дирекция „Вътрешна информация“. След обучението през април в София, тя попада сред наградените млади журналисти, които посещават Брюксел в началото на юли. За четири дни там Николета успява да посети ключовите институции на общността, включва се активно в дискусии с различни представители на администрацията, споделя опит със свои колеги от цяла Европа. Разказва, че най-ценното нещо са контактите и полезните връзки, които създава с журналисти на нейната възраст. И разбира се, че успява да придобие преки впечатления от работата на различните институции в столицата на Обединена Европа.

Анелия Пенкова е почти дипломиран филолог от СУ. След като завършва немска гимназия в родния Плевен, тя се мести в София и продължава да развива уменията си по чужди езици във филологическия факултет на Алма Матер.

Споделя, че би искала да продължи с магистратура по международни отношения, но не е решила още къде. Попада в БТА чрез програма на МОН за студентски стажове, а след доброто си представяне получава предложение да остане като редактор в екипа на „Международна информация“. За проекта разбира от рекламен банер на сайта на

БТА, а след подбор и участие получава най-много гласове и вече очаква пътуването до Брюксел през март 2024 г. Наскоро е била в Страсбург да отразява сесия на ЕП и като цяло е наясно какво я очаква. Надява се да се запознае с колеги от други държави и това да обогати професионалната ѝ перспектива.

Проектът на ЕП и БТА за обучение на млади журналисти ще продължи и през 2024 г, когато се очаква да бъде проведено трето обучение за млади журналисти в централния офис на агенцията. В досегашните две обучения се включиха 24 млади журналисти от България, като 11 от тях заслужиха доверието на комисията да се запознаят на живо с работата на европейските институции в Брюксел.

София (8 ноември 2023) Българската телеграфна агенция (БТА) в партньорство с Европейския парламент (ЕП) организира второто за тази година обучение за млади журналисти от националните и регионалните медии в България. Обучението е по теми на европейските институции с фокус върху ЕП и се провежда на 6-и, 7-и и 8 ноември. Програмата запознава младите журналисти с функционирането на институциите на общността, европейските политики и тяхното прилагане в държавите членки въз основа на ценностите на Съюза. На снимката: специалният гост - Рафаела де Марте (в средата), ръководител на Медийния отдел на Европейския парламент, връчва сертификата на Анелия Пенкова, младши редактор в дирекция "Международна информация" на БТА, ръководителят на Бюрото на Европарламента в България Теодор Стойчев (ляво).

Снимка: Асен Тонев

В края на 1973 г. БТА организира първата анкета „Спортист на Балканите“. В нея участват телеграфните агенции и спортни издания на страните от региона. В навечерието на 50-годишния юбилей на допитването за определяне на най-добрия спортист на Балканите, стажантите в БТА запретнаха ръкави, за да съберат информация по темата в архива на агенцията. Рубриката представя българските победители от анкетата.

1994 година: Христо Стоичков – „Златен“

Владислав Севов

Христо Стоичков – Камата е роден на 8 февруари 1966 година в Пловдив. Запалва се по футбола в малкото селце Ясно поле край Пловдив, където е гостувал на баба си и дядо си и е ритал топка с местните деца. На десет години започва да тренира в отбора на „Марица“ в родния си град, като първоначално играе като защитник, а впоследствие разкрива потенциала си като нападател.

Дебютира в мъжкия футбол едва на 15 години с екипа на Завод „Юрий Гагарин“, преди да премине през УСМ и „Хеброс“ Харманли. Откроява се не само със скорост и мощен ляв крак, но и със страхотна енергия и мотивация всеки път, когато стъпва на терена, с желанието да дава всичко от себе си във всеки мач.

През зимата на сезон 1984/1985 преминава в ЦСКА и бързо се утвърждава като основна фигура в състава на „армейците“. На 23 септември 1987 година дебютира и за националния отбор на България при победата с 2:0 над Белгия в София в евроквалификация. През сезон 1989/1990 печели „Златната обувка“ за голмайстор на Европа с 38 попадения в българското първенство и достига до полуфинал за КНК, загубен от Барселона. Силните му изяви срещу каталунския гранд впечатляват и през лятото на 1990 година Стоичков преминава на „Камп Ноу“ срещу рекордната за български футболист по това време трансферна сума от 4,5 милиона долара.

Следват страхотни мачове за Барселона под ръководството на легендарния нидерландски специалист Йохан Кройф, от когото научава много за играта. Помага на клуба да стигне до четири поредни титли в първенството на Испания, а през 1992 година се стига и до първия триумф за Каталунците в турнира за Купата на европейските шампиони (КЕШ). На финала на стадион „Уембли“ в Лондон Стоичков и компания надиграват италианския Сампдория с 1:0 след продължения. По този начин той става първият българин, който печели най-престижния клубен трофей в Европа. През 1994 година Каталунците достигат до нов финал за КЕШ, но губят тежко от друг италиански отбор Милан с 0:4 на финала в Атина.

През лятото на 1994 година българският национален отбор постига най-големият успех в историята си с четвъртото място на Световното първенство в САЩ, като Стоичков е с основна заслуга. България губи първия си мач на Мондиала от Нигерия с 0:3, но след това с победи над Гърция с 4:0 и над Аржентина с 2:0 излиза от групата си. На осминафинал побеждава Мексико след изпълнение на дузпи, а на четвъртинал постига пълен обрат срещу Германия за 2:1 и детронира действащия световен първенец. Така достига до финалната четворка, където губи от Италия с 1:2 на полуфинал, а след това и от Швеция с 0:4 в двубоя за третото място. Стоичков става голмайстор на турнира с 6 попадения и заради великолепно си представяне в края на годината получава „Златната топка“ на „Франс футбол“ за най-добър футболист през годината в Европа с 210 точки, цели 74 повече от втория - италианеца Роберто Баджо.

Тази награда се счита за най-високото индивидуално футболно отличие, а Стоичков е първият и засега единствен българин с подобно признание. През същата година той печели и наградите за Спортист на България и Спортист на Балканите на БТА, както и орден „Стара планина“ I-ва степен.

През лятото на 1995 година се стига до трансфер в посока Италия, където Стоичков влиза в отбора на Парма, но периодът на Апенините не е много успешен и след един сезон престой се завръща в любимата си Барселона.

През сезон 1997/1998 българската звезда постепенно губи мястото си сред титулярите в състава на „синьо-червените“ след идването на „Камп Ноу“ на нидерландския треньор Луис ван Гаал и през март 1998 година той се завръща за кратко в ЦСКА до лятото, след което преминава през „Ал Насър“ от Саудитска Арабия, играе в японския „Кашива Рейсол“ и американските „Чикаго Файър“ и „ДС Юнайтед“, където приключва състезателната си кариера през 2003 година.

София (22 декември 2019) Носителят на "Златната топка" Христо Стоичков представи биографичната си книга "Христо Стоичков. Историята" и раздаде автографи на свои почитатели в столицата. Пресфотото - БТА снимка: Цветомир Петров (ПК)

Той не остава дълго далеч от любимия си футбол и на 15 юли 2004 година започва треньорската си кариера като за селекционер на националния отбор на България, който води до 2007 година.

Впоследствие той за кратко работи в испанския футболен клуб "Селта" от Виго. През 2009/2010 е наставник на „Мамелъди Съндаунс“ (Южна Африка), а през 2012/2013 е на кормилото на „Литекс“ Ловеч.

През юни 2013 е назначен за старши треньор на ЦСКА, но работи в любимия си отбор по-малко от месец, след което напуска и повече не се занимава с треньорска работа.

В последните години Стоичков живее в Маями (САЩ) и е анализатор и коментатор за мексиканско-американския спортен телевизионен канал TUDN Network.

ПОСТИЖЕНИЯ

Индивидуални отличия:

голмайстор на България - 1989, 1990, Футболист номер 1 на България - 1989, 1990, 1991, 1992, 1994, Голмайстор на КНК - 1989, 1990 – „Златна обувка“ - 1990, „Златен онз“ на „Онз Мондиал“ – 1992, Голмайстор на световното първенство в САЩ 1994, „Златна топка“ - 1994, Спортист на годината на България - 1994, Спортист на Балканите - 1994, Орден „Стара планина“ 1-ва степен – 1994, „Златен крак“ – 2007

Клубни отличия:

ЦСКА София (шампион на България - 1987, 1989, 1990, Купа на България -1985, 1987, 1988, 1989, Суперкупа на България - 1989), Барселона (шампион на Испания - 1991, 1992, 1993, 1994, 1998, Купа на Испания - 1997, 1998, Суперкупа на Испания - 1991, 1992, 1994, 1996, Купа на европейските шампиони - 1992, Суперкупа на Европа - 1992, 1997, Купа на носителите на национални купи (КНК) - 1997), Ал Насър (КНК на Азия - 1998), Кашива Рейсол (Купа на лигата на Япония - 1999), Чикаго Файър (Купа на САЩ - 2000).

Стажантски бюлетин на „Школа БТА“, бр.4/18.12.2023

1124 София, бул. „Цариградско шосе“ №49, schola@bta.bg, 02/9262306

Владислав Севов, Теодора Трайкова, Симона Бабалийска, Деян Милков, Пролетина Гяурова

Ментори: Димитър Вельов, Ива Тончева, Десислава Велкова, Любомир Мартинов, Марина Петрова, Гавраил Гавраилов

Идея и творческа реализация - Анета Паунска, ръководител „Школа БТА“